

τραγήσιοι πολλαχ. Ἀσκή τοῦ χαλκῆ (φυσητήρ, φουσερὸ) ἔνιαχ. Ἀνοίξανε τ' ἀσιτὰ τὰι χύθη ὁ μοῦσιος Μέγαρ. Ἀρ-
γασμένον ἀσκή Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐφερέν μας τὰ ποστράντζα
τῶν ἀδ-δίων γὰ κρασὶν Κύπρ. || Φρ. Ἐγινε ἀσκή ἀπὸ τὸ με-
θύσι ἢ φαεῖ (πβ. Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. 552 f «τοῦτον οὖν
δι' οἰνοφλυγίαν καὶ πάχος ἀσκὸν καλοῦσι»). Τὴν ἔκανε ἀσκή
(ἐνν. τὴν κοιλίαν, δηλ. ἔφαγε πολὺ). Τὸν ἔκαμε ἀσκή 'ς τὸ ξύλο
(τὸν ἔδειρε πολὺ). Βρέχει μὲ τ' ἀσκή (ραγδαίως) πολλαχ. Ὁ
θεὸς κυλάει τ' ἀσκήα του (βροντᾷ) Lawson Modern Greek
Folklore 51 Φουσκώνει ἀστοῖα (ρέγγει) Πελοπν. (Λαστ.)
Σ' ἐγέλασα σὰν κουρεμένο ἀστοῖ αὐτόθ. Θὰ τὸν φορτώσω
ἀσκή μὲ τὸ μέλι (ἀπειλή) Ἡπ. Καὶ 'ς τ' ἀσκή νὰ πηδήσῃ
δὲν κάνει τίποτε (εἶναι ἀνάξιος λόγου) αὐτόθ. Τὸν ἔχουνε σὰ
σπασμένο ἀσκή (τὸν περιφρονοῦν) Κεφαλλ. Εἶνι ἐν' ἀσκή (κοῦ-
φος καὶ ἐλαφρόνους) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τάσσει ἀσκήα καὶ
φλασκήα (ὑπόσχεται μεγάλα) Κρήτ. || Παροιμ. φρ. Ἀκόμα
δὲν ἀρχίσανε, δὴ ἀσκήα γιομίσανε (ἐπὶ κομπορημονούν-
των) Λαστ. Γεῖά σου, δάρδα! — Ἀσκήα μουσκεύω (ἐπὶ ἀσυν-
ενοησίας) Πελοπν. (Ἀργ.) Σιγαλὰ τ' ἀσκήα, τ' εἶναι πρόβεια
(πρὸς δειλὸν κομπάζοντα. τ' = τί, διότι) Πελοπν. (Δημητῶν.)
Ἀνάποδα τ' ἀσκήα 'ς τὸ μύλο (τὸ ἔργον ἐκτελεῖται ἀδεξίως)
Παξ. Δὴ ἀσκήα κι ὅποιο σπάση (ἐπὶ ἐριζόντων, ὅτι καὶ ὁ
ἀπειλῶν πιθανὸν νὰ φονευσθῇ ἢ κακοποιηθῇ) Ἡπ. || Παρ-
οιμ. Ἀσκή ἀδειανὸ δὲ στέκεται (ὅτι ὁ πεινῶν εἶναι ἀνίκανος
πρὸς ἐργασίαν) Κρήτ. Ἀπὸ χοιρινὸ ἀσκή δὲν πίνεις κρασί
(ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀναμένη κάνει τίποτε ἀπὸ ἐκείνους ποῦ
δὲν ἔχουν. Πβ. ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 23, 298 καὶ 299) Ζάκ.
Τί ν' ὁ ψύλλος, τί ν' τ' ἀσκή του; (ὅτι ἀπὸ μηδαμινῶν μηδα-
μινὰ πρέπει ν' ἀναμένη τις) πολλαχ. Ὁ παππᾶς κρατεῖ
τ' ἀδ-δὶν τὸ ἢ παππαδὶα τ' ἀσκόδη-μαν (ἐπὶ πλεονεκτούντων
ἐν ἀγῶνι) Κύπρ. Φάζει τὴν ἐλαίαν κι ἀφκὰ κρατεῖ τ' ἀσκήν
(ἐπὶ τοῦ ἀντὶ μικρᾶς εὐεργεσίας μεγάλην ἀξιοῦντος ἀντα-
πόδοσιν. φάζει = ταγίζει, ἀφκὰ = ἀποκάτω) Κερασ. || Ἀσμ.

Νὰ εἶχαμ' ἀσκήα καὶ γάιδαρο καὶ μοῦστο καὶ βαγένι,
ἐβαίναμε κ' ἐμεῖς κρασί καὶ πίναμ' οἱ καημένοι

Πελοπν. β) Ποσότης ὅση χωρεῖ εἰς ἓνα ἀσκὸν κοιν.:
Ἀσκή κρασί - λάδι - νερό - τυρὶ κοιν. Συνών. ἀσκήα. γ)
Παιδιά καθ' ἣν πηδοῦν ἐπὶ ἀσκού πεπληρωμένου ἀέρος
διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ποδῶν κηρυσσομένου νικητοῦ τοῦ μὴ
πεσόντος (πβ. τὸν ἀσκωλιασμόν τῶν ἀρχαίων) Ἡπ. 2)
Τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ ἢ κοιλία αὐτοῦ Κρήτ.
Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Πολλὰ ἀσκήα ἐπέσανε
'ς τὸ δόλεμο Κρήτ. || Φρ. Ἐχει τὸ παιδί 'ς τ' ἀσκή (εἶναι ἐγ-
κυος, ἐπὶ γυναικός. ἢ προγάστωρ, ἐπὶ ἀνδρός) Λεξ. Δημητρ.
Ἐχει τὸ διάλογο 'ς τ' ἀσκή δου (εἶναι πολὺ κακός) Κρήτ. Ἀπὸ
τ' ἀσκή δου τὴν ἔβγαλε τὴν ψευθιά (ὁ ἴδιος ἐπενόησε τὸ ψευ-
δος) αὐτόθ. Ξέρει πολλὰ τ' ἀσκή του Μάν. Ἀπ' ἀσκού μου
τὸ λέγον (ἐξ ἰδίας ἐπινοίας) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἐφαε ξύλο περισσὸ κ' ἐχόρτασε τ' ἀσκή τζη

Κρήτ. 3) Δέρμα Νάξ. (Βόθρ.): Θέμε καὶ ἀσκή γὰ νὰ κά-
μουμε τὸ σομάρι. 4) Ἡ χεὶρ ἐν τῇ συνθηματικῇ γλώσσῃ
τῶν Γύφτων Ἡπ.

Πβ. ἀσκήδεα, ἀσκήδι, ἀσκός.

άσκιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκή.

1) Ἐγγέω εἰς ἀσκόν: Ἀσκιάζω τὸ κρασί - τὸ λάδι. || Ἀσμ.
Ἀνάθεμά σε ἂ σέ 'θελα ἀσκή ν' ἀσκιάζω λάδι
τὴν ἀσκημή σου κορμαρὰ νὰ κοιμηθῶμε ὁμάδι.

Πβ. ἀσκοπον λλάζω 1. 2) Μεταφ. πληρῶ τὴν κοιλίαν
μὲ τροφήν: Μὴ βιάζεστε νὰ πηαίνουμε, γὰ δὲν ἀσκασε ἀκό-
μης ἀποπαῖ (ἀπεδῶ, αὐτὸς ἐδῶ).

ἄσκιαχτα ἐπίθ. ἄσκιαστα Λεξ. Δημητρ. ἄσκιαχτα
Κρήτ. Πελοπν. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ. ἄσκιαχα Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκιαχτος. Ὁ τύπ. ἄσκιαστα = χω-
ρὶς σκιὰν καὶ παρὰ Σομ.

1) Χωρὶς νὰ φανῇ ἡ σκιά του, χωρὶς νὰ γίνῃ κατὶ ἀν-
τιληπτὸν Κρήτ. 2) Ἀφόβως ἐνθ' ἀν.: Ἀσκιαχτα πῆγαινε,
δὲ σὲ πειράζει κιάνεις Κρήτ. Ἀν τὰ σπεντζούρια βόσκουν ἄσκια-
χτα, θὰ χειροτερέρῃ ὁ καιρὸς σὲ βαρυχειμωνιά (σπεντζούρια
= σπουργίτια) Οἶν.

ἄσκιαχτος ἐπίθ. ἄσκιαστος Λεξ. Λάουνδ. Δημητρ.
ἄσκιαστους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀήσκιαστους Μακεδ. (Βο-
γατσ.) ἄσκιαχτος Ἡπ. Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀνέμ-
πληκτος) Λάουνδ. Περίδ. Πρω. Δημητρ. ἄσκιαχτους
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) Μακεδ. (Βογατσ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀσκήαστος. Ὁ τύπ. ἄσκια-
στος καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ μὴ σκιαζόμενος, ὁ μὴ ὦν ὑπὸ σκιὰν Κρήτ. 2)
Ὁ μὴ γινόμενος ἀντιληπτὸς κατὰ τὴν διάβασίν του, ἀθό-
ρυβος Κρήτ.: Ἐπέρασε ἀποθροστά μου ἄσκιαχτος. 3) Ὁ μὴ
φοβούμενος, ἀτρόμητος Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἶν.) Κρήτ. Μακεδ. (Βογατσ.) — Λεξ. Γαζ. Λάουνδ.
Περίδ. Πρω. Δημητρ.: Ἀσκιαχτος ἄντρας Κρήτ. Ἀσκιαχτο
μάτι Λεξ. Δημητρ. Τὰ παλὺ κάρια τὰ καλὰ εἶν' ἄσκιαχτα Ζα-
γόρ. Συνών. ἀξύπαστος 1, ἀφοβος.

ἀσκιβάριστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκιβάριστους Εὐβ.
(Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκιβαριστός
< σκιβαρίζομαι.

Ὁ μὴ συγκρατούμενος: Ἀσκιβάριστους ἀνθρονπους, ὅτ'
φτάσῃ λέει.

ἀσκιδεῖ ἢ, Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκήδι καὶ τῆς καταλ. - ξά.

Κάδος δερμάτινος (θὰ ἐσήμαινε τὸ πρῶτον τὴν ποσό-
τητα τὴν ὁποίαν χωρεῖ ὁ ἀσκή): Δῶσ' μ' τὴν ἀσκιδεῖ σου
νὰ βγάλ' νερό. Πβ. ἀσκή, ἀσκήδι, ἀσκή.

ἀσκήδι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀσκήδι Καλαβρ. (Κοντοφ.
Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀσκήδιον.

Ἀσκή ἐνθ' ἀν.: Ἀσκήδι τ' ἀλαδίου (τοῦ λιμδίου) Μπόβ.
Πβ. ἀσκή, ἀσκήδεα, ἀσκή.

ἀσκήλα ἢ, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 247.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ίλα.

Ὁσμὴ ἀσκού.

ἄσκιστος ἐπίθ. κοιν. ἄσκιστος Πόντ. (Κερασ. Οἶν.
Σάντ.) ἄσ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἄσ'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Θεσσ. κ.ά. ἄσκιγος πολλαχ. ἄσκιγος Πόντ. (Ὁφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.) ἄσκιχτος Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄσχιστος.

Ὁ μὴ σχισθεὶς, ἄσχιστος, ἄρρηκτος ἐνθ' ἀν.: Ἀσκιστο
ξύλο - σανίδι - κούτσουρο - χαρτί κοιν. Τὰ 'χ' ἄσ'στα τὰ σκ'τιὰ
Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀσκλάβωτος ἐπίθ. σύννηθ. ἀσκλάβουτους βόρ. ἰδιώμ.
Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀσκλάβωτος. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. σκλάβ-
βος.

1) Ὁ μὴ ὑποδεδουλωμένος ἢ ὁ μὴ ὑποδουλωθεὶς σύν-
νηθ.: Μέρος ἀσκλάβωτο. Πατρίδα ἀσκλάβωτη πολλαχ. || Ἀσμ.

Εἶμαι μιὰ σκλάβω ἀσκλάβωτη, μιὰ σκλάβω σκλαβωμένη
Κύπρ. — Ποίημ.

Κε ἀπὸ τῇ Βοσπορίτισσα τὴν Πόλι,
ποῦ τῶρα ἀπλώνει ἀσκλάβωτα τὰ χέρια
ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 104. β) Δυσπειθής, ἀνυπότακτος
πολλαχ.: Ἀπὸ μικρὸ παιδὶ ἔτσι μεγάλωσεν, ἀσκλάβωτη, ἔς τὸ
δρόμο καὶ ἔς τὴν βάρκα ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 10. 2) Μεταφ.
ὁ ἐλεύθερος ὑποχρεώσεων ἐξ ὑποθήκης, δανείου, χρεῶν
κττ., ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀπόλυτον διάθεσιν τοῦ κατό-
χου πολλαχ.: Σπίτι - χωράφι ἀσκλάβωτο. Λεφτὰ ἀσκλάβωτα.

ἀσκλέπᾱστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκληπᾱστος
<σκληπᾱζω.

Ὁ μὴ ψωριάσας, ὁ μὴ παθὼν σκλέπαν.
ἀσκληπιὸς ὁ, ΠΓενναδ. 1037 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Ἰσκληπιὸς Θήρ. ἀσκλέπια ἢ, Ζάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ.
ἀσκλέπια Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Λατιν. *asclepias*.
Τὸ φυτὸν χοῦα ἢ σαρκώδης (*houa* ἢ *asclepias car-
posa*) τῆς τάξεως τῶν ἀσκληπιαδωδῶν (*asclepiadaceae*)
Συνών. ἀγριοκέρι 2, κερράκι. [**]

ἀσχοιμάτακας ὁ, ἀμάρτ. ἀσχομάδακας Νάξ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ αἱμάτακας.
Κυνορραϊστής, κρότων κυνῶν. Συνών. τσιμπούρι.

ἀσκόγαλα τό, Ἡπ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ γάλα.
Γάλα τὸ ὁποῖον βραζόμενον ἀλατίζεται καὶ διατηρεῖ-
ται ἐντὸς ἀσκοῦ, ὅπου συμπυκνοῦται ὀλίγον, τρώγεται δὲ
ὡς τυρὸς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμόγαλα 1.

ἀσκοδάβλα ἢ, Κρήτ. ἀσκοδάβλα Ἀντικύθ. Κρήτ.
(Μεραμβ. Σφακ. κ.ά.) Ἰσκοδάβλα Κρήτ. Ἰσκοντάβλα Σίκιν.
κ.ά. ἀσκουμπάβλα Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἰσκουμπάβλα Στερε-
ελλ. (Ἀράχ.) Ἰσκουδάβλος ὁ, Πάρ. Ἰσκ'άβλος Πάρ (Λεῦκ.)
Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσκοδάβλα. Περί τῆς ἀρχῆς τῆς λ.
ἰδ. ΣΞανθοῦδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 107 κέξ.

1) Δερμάτινος σίκλος ἐκ κατειργασμένου δέρματος
μετὰ στεφάνης ξυλίνης καὶ λαβῆς ἐπίσης ξυλίνης σχήματος
καμαρωτοῦ ἢ μετάλλινος κάδος χρησιμεύοντες πρὸς ἄν-
τλησιν ὕδατος ἐκ τῶν φρεάτων καὶ τῶν δεξαμενῶν Ἀντι-
κύθ. Κρήτ. (Μεραμβ. Σφακ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ.): Πῆρε
τὴν ἀσκοδάβλα νὰ ποτίσῃ τὰ δζά. Ριζ' τὴν Ἰσκουμπάβλα ἔς τοῦ
π'γάδ' Ἀράχ. Συνών. ἀγκλιὰ 1, ἀνάσερμα 1 β, ἀνα-
συρτάρι, ἀνασυρτήρι 1, ἀνασυρτός Β 1, ἀσκοδά-
βλι 1, ἄσκος 3, κάδος, κουβάς, σικλί, σίκλος. 2)
Σακκίδιον ἐκ κατειργασμένου δέρματος πληρούμενον ὕδα-
τος καὶ ἀναρτώμενον εἰς εὐάερον τόπον πρὸς διατήρησιν
αὐτοῦ δροσεροῦ Κρήτ. 3) Ἀσκὸς παλαιὸς μεταχειρισμέ-
νος ἀνοικτὸς κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον ἐν σχήματι σακκίου περι-
βάλλων τὸν κυρίως ἀσκὸν τὸν περιέχοντα τὸ ἔλαιον ὅταν
μεταφέρεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον Κρήτ. 4) Ἀσκὸς ἀνοι-
κτὸς ἀνηρημένος εἰς τὸ ἄκρον μακροῦ ξύλου πρὸς ὑποδο-
χὴν τῆς κόπρου τῶν ἀλωνιζόντων ζώων διὰ νὰ μὴ πέσῃ
εἰς τὸν σῖτον Σίκιν. 5) Πήλινον ἀγγεῖον ἔχον σχῆμα
πίθου καὶ λαβὴν τοξοειδῆ χρησίμον πρὸς μεταφορὰν τρο-
φῆς εἰς τοὺς ἐργαζομένους εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐργάτας Πάρ.
(Λεῦκ. κ.ά.) 6) Λάκκος ὀρυσσόμενος ὑπὸ παιδίων ἐν τῇ
ὁδῷ καὶ καλυπτόμενος διὰ φρυγάνων καὶ χώματος διὰ νὰ
ἐμπέσῃ ὁ πούς ἀνθρώπου ἢ ζώου διερχομένου Κρήτ.

ἀσκοδάβλι τό, ἀμάρτ. ἀσκοντάβλι Ἀμοργ. Ἰσκον-
τάβλι Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκοδάβλα.
1) Ἀσκοδάβλα 1, ὁ ἰδ., Ἀμοργ. 2) Σκύτινον δοχεῖον
οἴνηρόν Κύπρ.

ἀσκόδεμα τό, ἀμάρτ. ἀσκόδημ-μαν Κύπρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ δέμα.
Τὸ λωρίον διὰ τοῦ ὁποῖου δένεται τὸ στόμα τοῦ ἀσκοῦ:
Παροιμ. Ὁ παππᾶς κρατεῖ τ' ἀδ-δὸν τὸ ἢ παππαδὶ τ' ἀσκό-
δημ-μαν (ἐπὶ πλεονεκτούντων ἐν ἀγῶνι).

ἀσκόδεσμα τό, Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκοδέσσω.
Τὸ νὰ ἀσθμαίνῃ τις, νὰ πνευστιᾷ.

ἀσκοδέσσω Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀσκο-
δέσσω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τοῦ ρ. δέσσω.
1) Ἀσθμαίνω, πνευστιῶ Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀσκο-
δέσσει ὁ ἄρρωστος ἔς τὸ κρεβάτι Λακων. Τί τρέχεις κε ἀσκο-
δέσσεις; Μάν. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. σφαδάζω Κεφαλλ.:
Ἀσκοδέσσει τὸ πουλλὶ (σφαδάζει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους).

ἀσκοελαιὲς οἶ, Πελοπν. (Οἶν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ.
ἀσκολαιὲς Αἴτωρ-γακοπ. Αἰ ἐδώδ. ἐλαιαί 23.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ ἐλαιός.
Ἐλαῖαι διατηρούμεναι ἐντὸς ἀσκοῦ συνήθως μὲ ἔλαιον,
θρούμπην καὶ τεμάχια λεμονίου.

ἀσκοθάλασσα ἢ, Χίος — Λεξ. Λάουνδ. Βλαστ. 312
Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ θάλασσα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.
1) Τὰ μὴ σχηματίζοντα ἀφρὸν κύματα, ἔνθ' ἄν. Πβ.
ἀρχ. κοίλη θάλασσα. Ἰδ. Κορ. ἐν Πλουτ. Παρ. 6, 356.
Συνών. ἀσκοθάλασσιὰ, ἀσκοθάλασσον, φουσκο-
θάλασσιὰ. 2) Θαλάσσιος ἀήρ μὲ σταγονίδια ἄλμυροῦ
ὑδατος Χίος: Ἡ ἀσκοθάλασσα τὰ πείραξε τὰ δέντρα.

ἀσκοθάλασσιὰ ἢ, Χίος.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκοθάλασσα.
Ἀσκοθάλασσα 1, ὁ ἰδ.

ἀσκοθάλασσον τό, Κάρπ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ θαλάσσι.
Ἀσκοθάλασσα 1, ὁ ἰδ.

ἀσκοινισιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀσκοιν'σὰ Ἰμβρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκοίνιστος.
Ἡ ιδιότης τοῦ μὴ δεινομένου μὲ σχοινίον, τὸ ἐλεύθερον,
τὸ ἀτίθασον, ἐπὶ ζώων καὶ μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων.

ἀσκοίνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσκοίν'στους Ἰμβρ. Σα-
μοθρ.
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *σκοινιστός <σκοι-
νίζω.

Ὁ μὴ δεινόμενος διὰ σχοινίου, ἐπὶ ζώου. Μεταφ. ἐπὶ
τοῦ ἀτιθάσου ἀνθρώπου.

ἀσκοκοίλης ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσκι καὶ κοιλιά.
Ὁ ἔχων μεγάλην κοιλίαν ὡς ἀσκόν, γάστρων. Συνών.
βορδωκοίλης, κοιλαρᾶς.

ἀσκοκούρι τό, Πελοπν. (Μάν.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τοῦ ρ. κουρεύω.
Τὸ κούρεμα τῆς κόμης τοῦ ἀνθρώπου καθ' ὃν τρόπον
κείρονται οἱ ἀσκοί. Πβ. ἀσκόκουρος.

ἀσκόκουρος ἐπίθ. Κρήτ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τοῦ ρ. κουρεύω.
Ὁ ἐν χρῷ κεκαρμένος δίκην ἀσκοῦ. Πβ. ἀσκοκούρι.

ἀσκόλαστα ἐπίρρ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) κ.ά. —
Λεξ. Πρω. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκόλαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ. Τύπ.
ἀσχόλαστα παρὰ Σομ.

